

така да разбере своето и чуждото право и кога го онеправдаятъ да може да се защити.

Далече го унесе неговата мисъл по правото и кой знае до кога би се ровилъ въ извикани въпроси, ако не бѣ се обадилъ другаря му.

— Знаешъ какво Стойко! — продума Андреевъ.

— Какво? — едва опомененъ се обади Стойко.

— Пъкъ като дойде татко ти, да ни си се изтървалъ нѣщо за полицата. Азъ искамъ той да не знае.

— Това разбрахъ.

— А за повръщане на сумата азъ я обмислихъ... Кога ми се паднатъ ключоветъ на касата, ще успѣя. Той никога не си знае паритѣ. . .

— Какъ може това, Бояне! — се очуди Стойко.

— Щомъ той доброволно не желае, тогазъ не само е позволено. . .

— Не, това азъ не одобрявамъ. . . Азъ бихъ казалъ. . .

— Да му съобща? — го пресѣче Боянъ.

— Тогазъ ти и другъ пжтъ ще направишъ това.

— За нищо въ свѣта!

— Азъ ти обещавамъ, да не искамъ тия пари до като станешъ самостоятеленъ и самъ запечелишъ, само да не постъпвашъ тѣй. За тебе не е важно, дали тия 10,000 ще изплатишъ сега или нѣкога, а сжщественно е: ще зарѣжишъ ли комаря за винаги.

И пакъ млъкнаха.

Думата комаръ нѣкакъ засѣгна душата на Андреева. И той, който толкова време не бѣ вземалъ карти въ ржка, сега нѣкакъ каточе му домилѣ. „Отвратително, страшни сж последицитѣ на комаря, мислѣше Андреевъ; а безъ да знае защо стана му тѣй приятно като си спомни: насѣдали около масата, замълчали, хваналъ съ треперлива ржка картитѣ, бавно измѣква долната карта, за да види голѣмъ или малкъ шлагеръ има! . . . Въ този мигъ на ожидание душата